

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 3Tos/49/2026
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2125013334
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 03. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Stanislavská
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2026:2125013334.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Stanislavskej a sudcov JUDr. Rastislava Kresla a JUDr. Juraja Dziaka, v trestnej veci odsúdeného A. B., nar. XX.XX.XXXX, v konaní o návrhu odsúdeného o podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, o sťažnosti odsúdeného proti uzneseniu Okresného súdu Trnava zo dňa 28. januára 2026 sp. zn. 2PP/74/2025-41, na neverejnom zasadnutí konanom dňa 31. marca 2026 v Trnave, takto

rozhodol:

Podľa § 193 odsek 1 písm. c) Trestného poriadku sťažnosť odsúdeného A. B., nar. XX.XX.XXXX v B., z a m i e t a.

odôvodnenie:

Napadnutým uznesením okresný súd rozhodol tak, že: („citácia“): „podľa § 66 ods. 1 písm. a), ods. 2, ods. 3 Trestného zákona zamietá návrh odsúdeného A. B., nar. X. XXXXXXXX XXXX v B., hlásený trvalý pobyt mesto B., t. č. v Ústave na výkon trestu odňatia slobody Hrnčiarovce nad Parnou, zo 16. decembra 2025 na podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody uloženého trestným rozkazom Okresného súdu Komárno č. k. 4T/27/2025 - 136 z 9. apríla 2025 podľa § 207 ods. 3 Trestného zákona vo výmere 13 (trinásť) mesiacov so zaradením do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.“

Okresný súd napadnuté uznesenie odôvodnil v rozsahu č.l. 41-43 spisu (skrátene), v ktorom uviedol, že u odsúdeného nebola splnená druhá materiálna podmienka podmie-nečného prepustenia, teda nebolo možné dôvodne očakávať, že odsúdený bude po prepustení na slobode viesť riadny život. Okresný súd vychádzal najmä z nepriaznivej resocializačnej prognózy a stredného rizika recidívy, pričom prihliadol aj na opakovanú trestnú činnosť odsúdeného, najmä prečin zanedbania povinnej výživy, ktorého sa dopustil opakovane a to aj počas skúšobnej doby podmiennečného odsúdenia v ktorej sa neosvedčil. Zohľadnil tiež jeho dlhodobé neplnenie vyživovacej povinnosti, pričom tú si začal plniť až vo výkone trestu ako aj nepriaznivé osobné a pracovné pomery, najmä dlhodobú nezamestnanosť a nedostatočnú snahu zabezpečiť si legálny príjem. Prihliadol aj na jeho priestupkovú minulosť vrátane opakovaných porušení predpisov pod vplyvom alkoholu ako aj skutočnosť, že predchádzajúce sankcie nevedli k jeho náprave. Na základe uvedeného dospel okresný súd k záveru, že v súčasnosti nie je dostatočný podklad pre záver, že odsúdený bude na slobode viesť riadny život.

Proti tomuto uzneseniu ihneď po jeho vyhlásení na verejnom zasadnutí zahlásil sťažnosť odsúdený A. B. (č.l. 39 spisu), ktorú do neverejného zasadnutia krajského súdu písomne neodôvodnil. Prokurátor prítomný na verejnom zasadnutí sa vzdal práva na podanie sťažnosti (č.l. 39 spisu).

Podľa § 192 ods. 1 Trestného poriadku, pri rozhodovaní o sťažnosti preskúma nariadený orgán

- správnosť výrokov napadnutého uznesenia proti ktorým sťažovateľ podal sťažnosť, a
- konanie predchádzajúce týmto výrokom napadnutého uznesenia.

Krajský súd v Trnave na podklade podanej sťažnosti preskúmal v zmysle vyššie citovaného ustanovenia § 192 ods. 1 Trestného poriadku správnosť výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorému odsúdený podal sťažnosť, ako i konanie, ktoré predchádzalo tomuto výroku a tak zistil, že sťažnosť podala oprávnená osoba v zákonom stanovenej lehote, avšak nie je dôvodná.

Krajský súd je toho názoru, že okresný súd po obdržaní návrhu odsúdeného A. B. o podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody postupoval procesne bez akýchkoľvek pochybností, keď vo veci určil termín verejného zasadnutia na 28. januára 2026, kde mal odsúdený možnosť vyjadriť sa k svojmu správaniu vo výkone trestu odňatia slobody ako aj k jeho postojom k spáchanej trestnej činnosti, vykonal všetky dôkazy, ktoré sú potrebné pre objektívne a zákonné rozhodnutie o návrhu odsúdeného o podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody a rozhodol spôsobom, ktorý si osvojil aj krajský súd.

Okresný súd vo svojom uznesení v súlade s ustanovením § 176 ods. 2 Trestného poriadku rozviedol všetky zákonné a právne skutočnosti, na základe ktorých mal za to, že návrhu odsúdeného o podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody nie je možné vyhovieť.

V tejto súvislosti krajský súd poukazuje na to, že v dvojinstančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu a v prípade, ak sa krajský súd stotožní s úvahami súdu nižšieho stupňa a tieto považuje za zákonné a správne nie je potrebné, aby tieto opakovane vo svojom rozhodnutí, ale stačí, aby na tieto len stručne poukázal (viď uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Tdo/2/2018 z 23. januára 2018).

Nad rámec odôvodnenia krajský súd uvádza, že pokiaľ ide o prvú materiálnu podmienku, táto sa viaže podľa jej gramatického znenia striktnie na správanie odsúdeného vo výkone trestu. Polepšením v jej zmysle sa v resocializačnej rovine rozumie vývojový proces vnútornej premeny osobnosti odsúdeného, ktorá sa navonok prejavuje práve v jeho chovaní a správaní v podmienkach výkonu trestu. V súvislosti s rozhodovaním o prípadnom podmiennečnom prepustení z výkonu trestu odňatia slobody plnenie tejto podmienky preukazuje príslušný ústav na výkon trestu v hodnotení odsúdeného (§ 62 zák. č. 475/2005 Z. z. o výkone trestu odňatia slobody). S ohľadom na povahu a účel tohto právneho inštitútu je odôvodnený úsudok, že o takomto polepšení môže okrem iného svedčiť, ak odsúdený riadne a zodpovedne plní povinnosti, ktoré vo výkone trestu pre neho vyplývajú z právnych predpisov, ak dodržiava ústavný poriadok a stanovený režim, plní pokyny príslušníkov Zboru väzenskej a justičnej stráže, dodržiava zásady slušného správania, iniciatívne spolupracuje a plní program zaobchádzania, dodržiava povinnosti a zákazy obsiahnuté v zákone o výkone trestu odňatia slobody a vo vyhláske, ktorou sa vydáva Poriadok výkonu trestu a pod.

Správanie odsúdeného vo výkone trestu sa musí hodnotiť v súvislosti s charakterovými vlastnosťami odsúdeného, s motívmi a spôsobom vykonania činu, pretože len za tohto predpokladu možno posúdiť, či odsúdený vo výkone trestu dosiahol taký stupeň nápravy, že sa už zbavil práve tých charakterových vlastností a nesprávnych návykov, ktoré ho viedli ku spáchaniu trestnej činnosti, alebo ktoré okrem ostatných príčin aspoň prispeli k jeho rozhodnutiu spáchať trestný čin.

Okresný súd správne uviedol, že odsúdený splnil formálnu podmienku na podanie návrhu o podmiennečné prepustenie dňa 19.12.2025 po vykonaní polovice uloženého nepodmiennečného trestu odňatia slobody podľa § 66 ods.1 písm. a) Trestného zákona.

Pokiaľ ide o splnenie prvej materiálnej podmienky, teda či odsúdený vo výkone trestu plnením svojich povinností a svojím správaním preukázal polepšenie, krajský súd sa s názorom okresného súdu, že odsúdený túto podmienku splnil nestotožňuje a to z toho dôvodu, že zo samotnej disciplinárnej odmeny a plnenie pracovných povinností, nemožno bez ďalšieho považovať za dostatočný prejav polepšenia, keďže ide o správanie, ktoré sa odsúdeného vo výkone trestu odňatia slobody očakáva. V tomto smere krajský súd poukazuje najmä na tú skutočnosť, že odsúdený počas výkonu trestu odňatia slobody neabsolvoval žiadny rekvalifikačný kurz, ani inú aktivitu smerujúcu k zvýšeniu svojho uplatnenia na pracovnom trhu. Hoci podľa obsahu spisu bol pred nástupom do výkonu trestu odňatia slobody nezamestnaný na úrade práce, sociálnych vecí a rodiny nebol evidovaný, tak isto nepoberal žiadne sociálne dávky. Rovnako krajský súd prihliadal na tú skutočnosť, že odsúdený k trestnej činnosti verbalizuje kritický postoj, trestnú činnosť ľutuje, avšak zároveň zľahčuje a racionalizuje. Teda ani v tomto smere odsúdený nepreukázal zvýšenú iniciatívu smerujúcu kladnej resocializácii. Krajský súd toho názoru, že aj keď celkovo hodnotenie odsúdeného vyznieva prevažne priaznivo, je z neho zrejmé, že odsúdený sa adaptoval na režim výkonu trestu odňatia slobody na druhej strane nijako svojou aktivitou nevybočuje z radu síce režimovo prispôbených, avšak priemerných väzňov. Krajský súd pripomína, že ak sa odsúdený vo výkone trestu dobre správa, automaticky to neznamená, že sa polepšil a tým splnil prvú materiálnu podmienku. Plnenie si základných povinností vo výkone trestu je nevyhnutnou podmienkou ako samotnej adaptácie, tak aj celého priebehu výkonu trestu odňatia slobody, čo ale nemožno považovať za prejav jeho nápravy.

Pokiaľ ide o splnenie druhej materiálnej podmienky, túto súd objasňuje a skúma komplexnejšie. Posudzuje všetky okolnosti súvisiace s osobou odsúdeného, jeho osobné a charakterové vlastnosti, celkový postoj k spoločenským normám, prostredie, v ktorom žil, celý doterajší život, povahu a charakter

trestnej činnosti, pre ktorú je vo výkone trestu s jediným cieľom, či všetky tieto skutočnosti umožňujú prijať prognózu, že v prípade prepustenia na slobodu povedie riadny život, t.j. život v súlade s právnymi, morálnymi a etickými normami spoločnosti.

Pri rozhodovaní o podmieňnom prepustení z výkonu trestu odňatia slobody treba vždy zhodnotiť osobu odsúdeného a celý jeho doterajší život, vrátane jeho správania pred spáchaním trestného činu, správanie, ktoré viedlo k jeho spáchaniu ako aj správanie vo výkone trestu odňatia slobody. Tieto okolnosti pritom nemožno hodnotiť izolovane, ale je nutné ich posudzovať vo vzájomných súvislostiach. Očakávanie správania sa odsúdeného v budúcnosti je možné vyvodiť z objektívnych okolností, ktoré sa už stali a ktoré musí súd logicky vyhodnotiť. Ohľadne správania sa odsúdeného v budúcnosti súd pri rozhodovaní o podmieňnom prepustení vyvodzuje iba predpoklady, pretože logicky nemôže vedieť, čo sa v budúcnosti skutočne stane. Správanie sa odsúdeného v minulosti má v tomto prípade rozhodujúci význam pri určení pravdepodobnosti jeho správania sa v budúcnosti. Samotnou okolnosťou, ktorá má nepochybne veľký význam, je teda predchádzajúci spôsob života odsúdeného, vrátane jeho prípadnej trestnej činnosti, pričom pozitívna prognóza budúceho správania sa odsúdeného je nutným predpokladom pre rozhodnutie o podmieňnom prepustení z výkonu trestu odňatia slobody.

Navyše je potrebné prihliadnuť aj na zaradenie odsúdeného v ústave na výkon trestu odňatia slobody, ktorý trest odňatia slobody si aktuálne vykonáva v ústave s minimálnym stupňom stráženia, pričom v rámci diferenciacie je umiestnený v diferenciacnej skupine „B“, čo rovnako svedčí o potrebe prísnejšieho režimu, ktorý je základom diferencovaného zaobchádzania.

Pri rozhodovaní o podmieňnom prepustení nezanedbateľnú úlohu zohráva aj povaha spáchaných trestných činov, ktorú musí súd pri svojom rozhodovaní taktiež vždy zohľadňovať v zmysle § 66 ods. 2 Trestného zákona. V tomto prípade možno zopakovať, že odsúdený aktuálne vykonáva trest odňatia slobody za spáchanie prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 3 Trestného zákona, pričom trestnej činnosti sa dopustil napriek tomu, že v predchádzajúcich 24 mesiacov bol za taký čin odsúdený. Pokiaľ ide o splnenie druhej materiálnej podmienky v tomto smere krajský súd sa plne stotožňuje so závermi okresného súdu, nakoľko z hodnotenia osoby odsúdeného vyplýva menej priaznivá resocializačná prognóza a stredné riziko recidívy trestnej činnosti, odsúdený je opakovaným páchatelom trestnej činnosti, pričom ide o tzv. špeciálnu recidívu vo vzťahu k prečinu zanedbania povinnej výživy. Závažnou skutočnosťou je, že v tejto trestnej činnosti pokračoval aj po predchádzajúcom odsúdení a to dokonca v priebehu skúšobnej doby podmieňného odsúdenia v ktorej sa neosvedčil, čo spochybňuje jeho schopnosť rešpektovať právny poriadok aj bez výkonu trestu. Zároveň krajský súd poukazuje na dlhodobé a systematické neplnenie vyživovacej povinnosti zo strany odsúdeného a to napriek v jej minimálnej výške, pričom k jej plneniu pristúpil až vo výkone trestu odňatia slobody prostredníctvom zrážok z pracovnej odmeny. Takéto konanie nemožno považovať za prejav skutočnej snahy vedenia riadneho života, rovnako významné aj skutočnosť, že odsúdený počas pobytu na slobode dlhodobo nevyvíja dostatočnú aktivitu smerujúcu k zabezpečeniu legálneho príjmu, nebol evidovaný ako uchádzač o zamestnanie, nevykonával snahu plniť si svoje zákonné povinnosti. Nemožno opomenúť, ani priestupkovú minulosť vrátane opakovaného porušenia právnych prepisov pod vplyvom alkoholu, ako aj jeho vlastné vyjadrenie o probléme s požívaním alkoholu. Ani tieto skutočnosti nesvedčia o stabilizovanom spôsobe života, ktorý by poskytoval dostatočnú záruku vedenia riadneho života na slobode.

Po komplexnom posúdení všetkých relevantných faktorov, teda nielen s poukazom na priemerné, ničím výnimočné správanie odsúdeného počas pobytu vo výkone trestu (do akcií organizovaných v rámci kultúrno – osvetovej činnosti sa zapája sporadicky, športové aktivity nepreferuje, z radov odsúdených nezastáva žiadnu funkciu ..) skutočnosť, že nepreukázal žiadnu snahu o získanie práce v prípade podmieňného prepustenia (napr. oslovením rôznych zamestnávateľov v mieste bydliska, obce), prihliadnuc na povahu spáchaných činov, ale aj na trestnú (druhovo totožnú) minulosť odsúdeného a tiež závery o resocializačnej prognóze ktorá je podporená výsledkami odbornej diagnostiky (Crime Risk Assessment) - hodnotiaceho nástroja, ktorý sa celosvetovo uplatňuje v justičnej praxi ako tzv. nástroj na určenie rizika potrieb hodnotovej osoby, podľa ktorého je resocializačná prognóza menej priaznivá a riziko recidívy trestnej činnosti je stredné, krajský súd konštatuje rovnako ako okresný súd, že u odsúdeného A. B. nie sú splnené materiálne podmienky na podmieňného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody.

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, nadriadený orgán zamietne sťažnosť ak nie je dôvodná. Z vyššie uvedených dôvodov aj krajský súd má za to, že u odsúdeného nie sú splnené zákonné podmienky na jeho podmieňné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, preto v zmysle vyššie citovaného ustanovenia § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku sťažnosť odsúdeného ako nedôvodnú zamietol.

Toto uznesenie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.